

ביהמ"ש העליון אישר את חיובו של דוד פישר בחובותיה של דנהיל

החזיר לבית המשפט המחוזי את קביעת הסכום המדויק בו יחוייב - שיהיה נמוך מ-112.5 מיליון דולר
שמואל דקלו
11/4/2005

בית המשפט העליון אישר היום (ב') פסק דין של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, לפיו על בעלי חברה לשאת בחובותיה באופן אישי, משום שנתן ידו בידועין לניהול עסקי החברה בתרמית. מדובר על מטרה לרמות את נושיה או משיו של אדם אחר, כדי להשיג מטרה אחרת שיש בה משום רמייה או הונאה.

מדובר בערעור שהגיש ד"ר דוד פישר נגד ר"ח צבי יוכמן, מפרק חברת דנהיל. יוכמן ביקש לחייב את פישר בכל חובות דנהיל - 130 מיליון דולר. בית המשפט המחוזי קבע, כי מדובר ב-112.5 מיליון דולר.

דנהיל נוסדה בשנת 1990 על-ידי עו"ד אלן כץ ובשנת 1991 הוקמה שלוחתה בארץ. היא היתה אמורה להקים ארבעה מפעלים בבאר שבע: שיש, גבס, ידיות ואופניים. כץ היה בעלי 5% מהחברה והוא שימש כאיש קש לפישר, אשר בית המשפט המחוזי קבע, כי עמד מאחורי כל פעילות דנהיל.

התשלובת התקשרה בשנת 1992 בהסכם עם סניף לונסמבורג של הבנק האיטלקי בנקו די-נפולי, לקבלת הלוואה של 96 מיליון דולר. ההלוואה בוטחה על-ידי התאגיד הממשלתי ס'לה.

דנהיל התחייבה, כי סכום נוסף יושקע על-ידי הבעלים כהון עצמי וביקשה לקבל מענק ממרכז ההשקעות. אושר לה מענק של 65 מיליון דולר, ובפועל הוענקו לה 14.5 מיליון דולר. בשנת 1998 נכנסה החברה להליכי פירוק.

במהלך החקירה שיתף כץ פעולה עם יוכמן ונחתם עימו הסכם, לפיו לא יינקטו נגדו הליכים. כץ העיד, כי פישר הוא שיזם את הפרויקט והיה אחראי על כל הפעילות, אשר בית המשפט המחוזי הגדיר אותה כמעשה רמייה. על החלטת בית המשפט המחוזי ערער פישר לבית המשפט העליון.

השופט אליעזר ריבלין, בהסכמת אהרון ברק ואדמונד לוי, מאשר את קביעת המחוזי בדבר אחריותו של פישר לחובות החברה. ריבלין קובע, כי די בכך שפישר ניהל את עסקי החברה תוך כוונה לרמות את נושיה או לכל מטרת מירמה, על מנת לחייב אותו אישית בנזקים.

ריבלין קובע, כי הצגת מצג שווא לגבי מצב החברה, הבעלות בה או ההון העצמי המושקע בה בפני גורם חוץ חיצוני, לצורך גיוס מימון - הוא מעשה העלול לעלות כדי תרמית.

עוד קובע ריבלין, כי אין צורך להוכיח את מידת מעורבותו של כץ כאיש קש בעניין התרמית. גם אם תפקידו של כץ היה משמעותי יותר מזה שהצטייר בפסק דינו של המחוזי, אין בכך כדי לפטור את פישר מאחריות, שכן פישר נטל חלק בידועין במעשי המירמה. עם זאת, ניתן להביא את עניין מעורבותו של כץ בחשבון בעת קביעת חבותו של פישר.

טענה נוספת שהעלה פישר התייחסה לבדיקות העצמאיות שביצעו הגורמים המממנים קודם למתן הכספים לחברה. ריבלין קובע, כי הדו"חות שעמדו ביסוד מתן הלוואות, המענקים והבדיקות, נקבעו בהסתמך על מצגי השווא בדבר מעמדו של כץ, ועל ההנחה שלא היה לה יסוד במציאות, בדבר הזרמת הון עצמי לפרויקט.

לכן, משנקבע שפישר היה שותף להצגת המצגים הלא נכונים הללו, אין בעצם קיומן של הבדיקות העצמאיות כדי לפטור אותו מאחריות. עם זאת החליט בית המשפט העליון, כי יש להחזיר את הנושא לבית המשפט המחוזי על מנת לקבוע בצורה מדויקת את הסכומים לגביהם אחראי פישר.

ריבלין אומר, כי יש מקום לשקול את חיובו תוך הבאה בחשבון של מספר נתונים:

* פישר לא היה הגורם היחיד למתן הלוואות והמענקים לתשלובת.

* מעורבותו של כץ.

* הגורמים שכתבו את הדו"חות אודות התשלובת וההון שהושקע בה שחלקם היו שגויים. אומנם, אלה נסמכו על מצגי השווא, אך לא ניתן להטיל את מלוא האחריות להשתלשלות העניינים על פישר בלבד.

עוד קובע ריבלין, כי ראוי להפחית מסכום חיובו האישי של פישר את שווי הנכסים הקיימים כיום בתשלובת (22-14 מיליון דולר), וכן לבחון כיצד שילמה ס'לה לבנק את דמי הביטוח בשיעור של 85% מסכום הלוואה ללא הגשת הוכחת חוב.

עוד ציין ריבלין, כי לגבי חובות של החברה לנושים אחרים - אין במקרה זה בסיס לחיוב אישי. את פישר ייצג עו"ד יצחק קלינהנדלר; את יוכמן ייצג עו"ד אלון קלמנסון; ואת הכונס הרשמי - עו"ד רחל שני-שרפסקי. (ע.א 7516/02).